

Дело C-456/21**Резюме на преюдициалното запитване съгласно член 98, параграф 1 от
Процедурния правилник на Съда****Дата на постъпване в Съда:**

23 юли 2021 г.

Запитваща юрисдикция:Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch
(Нидерландия)**Дата на акта за преюдициално запитване:**

23 юли 2021 г.

Жалбоподателки:

E

F

Ответник:

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Предмет на главното производство

Главното производство се води по спор между E и F (наричани по-нататък „жалбоподателките“), от една страна, и Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Държавен секретар по правосъдие и сигурност, Нидерландия, наричан по-нататък „ответникът“), от друга, по повод на отказа на ответника да уважи молбите на жалбоподателките за международна закрила. Жалбоподателките изтъкват, че поради дългосрочното си пребиваване в Нидерландия са възприели западни стандарти, ценности и поведение и по тази причина се нуждаят от закрила.

Предмет и правно основание на преюдициалното запитване

Настоящото преюдициално запитване по член 267 ДФЕС се отнася, на първо място, до тълкуването на член 10 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за

определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (наричана по-нататък „Директива 2011/95“). По-конкретно се поставя въпросът кога граждани на трети държави могат да се считат за „членове на определена социална група“ по смисъла на член 10, параграф 1, буква г) от Директива 2011/95. На второ място, за запитващата юрисдикция възникват въпроси как — и на какъв етап от производството — трябва да бъде установен и претеглен висшият интерес на детето. В този контекст запитващата юрисдикция изпитва съмнения и относно съвместимостта с правото на Съюза на национална практика, съгласно която за разлика от първата процедура за предоставяне на убежище процедурите по последващи молби за международна закрила не включват проверка дали следва пребиваването да бъде разрешено на общо основание.

Преюдициални въпроси

1. Трябва ли член 10, параграф 1, буква г) от Директива 2011/95 да се тълкува в смисъл, че западните стандарти, ценности и поведение, които гражданите на трети държави възприемат, когато пребивават на територията на държава членка и неограничено участват в обществения живот там през значителна част от жизнения период, в който се формира идентичността им, следва да се считат за обща история, която не подлежи на изменение, или за характеристика, която е до такава степен съществена за идентичността, че не може да се изисква от лицата да се откажат от нея?

2. При утвърдителен отговор на първия въпрос: трябва ли гражданите на трети държави, които независимо по какви причини са възприели сходни западни стандарти и ценности в резултат от действително пребиваване в държава членка през жизнения период, в който се формира идентичността им, да се считат за „членове на определена социална група“ по смисъла на член 10, параграф 1, буква г) от Директива 2011/95? Трябва ли въпросът дали е налице „определена социална група, която има собствена идентичност в съответната държава“, да се преценява от гледна точка на държавата членка, или във връзка с член 10, параграф 2 от Директива 2011/95 това трябва да се тълкува в смисъл, че решаващото е чужденецът да може да докаже, че в държавата на произход е считан за част от определена социална група или най-малкото за притежаващ съответните ѝ характеристики? В съответствие ли е с член 10 от Директива 2011/95 във връзка с принципа за забрана на връщането и с правото на убежище изискването, съгласно което възприемането на западния начин на живот може да обоснове предоставяне на бежански статут само когато се основава на религиозни или политически причини?

3. В съответствие ли е с правото на Съюза, и по-специално с член 24, параграф 2 във връзка с член 51, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), национална практика, съгласно която при произнасянето по молба за международна закрила решаващият орган претегля висшия интерес на детето, без преди това конкретно (за всеки отделен случай) да установи (да даде възможност да се установи) какъв е този интерес? Различен ли ще е отговорът на този въпрос, ако държавата членка трябва да разгледа молба за издаване на разрешение за пребиваване на общо основание и при произнасянето по тази молба следва да се вземе предвид висшият интерес на детето?

4. Как и на какъв етап от разглеждането на молба за международна закрила трябва да се вземе предвид и да се претегли в светлината на член 24, параграф 2 от Хартата висшият интерес на детето, и по-специално посегателствата, които ненавършилото пълнолетие лице е понесло заради дългосрочното си действително пребиваване в държава членка? От значение ли е в това отношение дали действителното му пребиваване е законно? При претеглянето на висшия интерес на детето при разглеждането на тази молба от значение ли е дали държавата членка се е произнесла по молбата за международна закрила в предвидените в правото на Съюза срокове за това, дали е налице неизпълнение на наложено преди това задължение за връщане и дали е налице пропуск на държавата членка да изведе лицето след приемането на решението за връщане, което е дало възможност на ненавършилото пълнолетие лице да продължи действително да пребивава в тази държава членка?

5. В светлината на член 7 във връзка с член 24, параграф 2 от Хартата в съответствие ли е с правото на Съюза национална практика, която провежда разграничение между първата и последващите молби за международна закрила, съгласно което при последващи молби вече не се вземат предвид общите основания?

Цитирани разпоредби на правото на Съюза

- Членове 6 и 10 и член 15, буква б) от Директива 2011/95
- Член 7, член 24, параграф 2 и член 51, параграф 1 от Хартата

Кратко представяне на фактите и главното производство

- 1 Жалбоподателките са част от седемчленно семейство. През юни 2012 г. заедно с баща си, майка си, по-голямата си сестра, по-големия си брат и по-малкия си брат те напускат държавата си на произход, Афганистан, и след пребиваване от над три години в Иран влизат заедно в Нидерландия на 1 октомври 2015 г. При пристигането си в Нидерландия първата жалбоподателка е на 11 години и половина, а втората — на 10 години и

половина. Към датата на съдебното заседание непрекъснатият период на пребиваване на жалбоподателките в Нидерландия възлиза на 5 години и 8 месеца и половина; съответно и двете са все още непълнолетни.

- 2 На 23 октомври 2015 г. всяка от жалбоподателките и всеки от останалите членове на семейството подават молби за международна закрила. С решения от 29 януари 2019 г. на Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (отделение по административно правосъдие на Държавния съвет, Нидерландия, наричано по-нататък само „Raad van State (Държавен съвет)“) тези молби са окончателно отхвърлени. Впоследствие, на 28 юни 2019 г., жалбоподателките подават последващи молби за убежище. В тази последваща процедура те изтъкват, че поради пребиваването си в Нидерландия са възприели западния начин на живот и затова се нуждаят от закрила.

Основни доводи на страните в главното производство

- 3 Жалбоподателките заявяват, че от пристигането си в Нидерландия изцяло участват в живота на нидерландското общество. Посещавали училище, създали приятелства с момчета и момичета и участвали в съвместни дейности с тези връстници. Жалбоподателките изтъкват, че с оглед на възрастта им и на житейския етап, на който се намират, периодът на пребиваването им в Нидерландия представлява периодът, в който формират идентичността си. В хода на развитието си се научили сами да вземат решения за живота си и натрупали необходимия за това опит. Доколкото поради пребиваването им в Нидерландия възможността да вземат самостоятелни решения по важни житейски въпроси се превърнала в съществена част от идентичността им, те вече не могли да променят това и при всички положения не можело и не трябвало да се очаква от тях подобна промяна. В това отношение жалбоподателките изтъкват, че поради начина, по който са израснали и са се развили в Нидерландия, вече не биха могли да се адаптират към правилата на живот, които биха били приложими за тях след връщането им в Афганистан.
- 4 Жалбоподателките изрично заявяват, че стандартите, ценностите, идентичността им и произтичащото от това тяхно поведение по никакъв начин не са свързани с политически или религиозни възгледи. Все пак те изтъкват, че ако след връщане в Афганистан не успеят да се адаптират към преобладаващите там стандарти и ценности, идентичността и поведението им биха били възприети от талибаните като израз на религиозни възгледи, които до такава степен противоречат на релевантните възгледи, че биха били причина те да се страхуват за живота си.
- 5 Жалбоподателките наричат формирането и развитието на идентичността си в Нидерландия, както и изразяването на тази идентичност чрез поведението си „възприемане на западния начин на живот“. На основание на това, че са

възприели западния начин на живот, жалбоподателките молят нидерландските органи за международна закрила.

- 6 Освен това жалбоподателките изтъкват, че са понесли тежко посегателство заради времето, през което действително са пребивавали в Нидерландия в несигурност дали ще получат разрешение за пребиваване и в страх от евентуално връщане в Афганистан. В подкрепа на твърдението си те представят изготвено от вещо лице заключение, озаглавено „Best Interests of the Child assessment“ („Оценка на висшия интерес на детето“, наричана по-нататък „оценката на ВИД“), както и общо експертно заключение, в което се посочва какви посегателства търпят трайно установените в (нидерландското) общество деца, ако по време на дългосрочното си пребиваване живеят в несигурност или ако трябва да се завърнат в държавата си на произход (наричано по-нататък „експертното заключение“). Жалбоподателките считат, че от двата документа може да се заключи, че за избягване на следващи посегателства интересът им се състои в това да разполагат със сигурност, че ще могат да останат в Нидерландия. Те считат, че при всички положения, за да се осигури защита на „висшия интерес на детето“, трябва да им се разреши пребиваване на общи основания.
- 7 Ответникът счита, че възприемането на западния начин на живот може да обоснове предоставяне на бежански статут само ако се основава на политически или религиозни причини. Възприелите западния начин на живот жени не следвало да се считат за „определена социална група“ по смисъла на Директива 2011/95. Освен това можело и трябвало да се очаква от жалбоподателките след връщането им в Афганистан да адаптират поведението си към тамошните стандарти и ценности, поради което те не били изложени на опасност от тежки посегателства и не следвало да им се предоставя закрила. В настоящата процедура по последваща молба за убежище не се проверявало дали на жалбоподателките следва да се разреши пребиваване на общи основания поради невъзможност да се адаптират към афганистанските стандарти и ценности.
- 8 Освен това ответникът счита, че висшият интерес на детето е отчетен в достатъчна степен и е претеглен в процеса на вземане на решение и че оценката на ВИД и експертното заключение, представени от жалбоподателките след вземането на решението, са ирелевантни за същото.

Кратко представяне на мотивите за преюдициалното запитване

- 9 В настоящото производство Rechtbank (първоинстанционен съд) е изправен пред няколко правни въпроса, които според него налагат по-подробно тълкуване на правото на Съюза от Съда.

Трябва ли държава членка да предостави закрила и да разреши пребиваването в случай на възприемане на западния начин на живот?

- 10 Въпросите, на които следва да отговори Rechtbank (първоинстанционен съд), се отнасят най-напред до това дали възприемането на западния начин на живот може да е основание за предоставяне на бежански статут или субсидиарна закрила. Ако възприемането на западния начин на живот не може да е основание за възникване на право на международна закрила по смисъла на Директива 2011/95, се поставя въпросът дали може да се разглежда като част от подлежащия на закрила личен живот или като пречка за извеждането, или пък евентуално трябва да води до издаването на разрешение за пребиваване на други, общи основания. За чужденеца има значение на какво основание му се разрешава пребиваване: принципът за забрана на връщането е абсолютен и действа във всички случаи, но когато се разрешава пребиваване по съображения за наличие на изграден личен живот в Нидерландия или на други общи основания, трябва да се претеглят интересите. При това претегляне на интересите се вземат предвид свободата на действие на държавите членки при провеждането на сигурна имиграционна политика, а също и обстоятелството дали личният живот е изграден по време на законно или на незаконно пребиваване на територията на държавата членка. В този случай може да е от значение и доколко държавата членка изпълнява задължението си съгласно правото на Съюза да извежда чужденците, които пребивават незаконно на територията на държавите членки. Ако обаче се установи, че възприемането на западния начин на живот води до възникването на мотив за преследване, вече няма да има място за такова претегляне на интересите. Ето защо процесуалното положение на чужденеца зависи от това на кой етап от процеса на вземане на решение трябва да се преценят посочените от жалбоподателките основания за получаване на убежище и как следва да се квалифицират така изтъкнатите от тях факти. В това отношение е от значение и обстоятелството, че за разлика от първата процедура за предоставяне на убежище процедурите по последващи молби за международна закрила съгласно националната практика не включват проверка дали пребиваването следва да се разреши на общи основания, например по съображения за закрила на личния живот.
- 11 Rechtbank (първоинстанционен съд) е изправен пред въпроса кои фактори са от значение, за да може като „социална група“ по смисъла на член 10 от Директива 2011/95 да се окачествят ненавършилите пълнолетие чужденци, които са пребивавали в Нидерландия през жизнения период, в който формират идентичността си, а произхождат от държава, в която момчетата и жените нямат същите права като момчетата и мъжете и нямат възможност самостоятелно да вземат основни житейски решения. В предходно свое решение Raad van State (Държавен съвет) приема, че „жените, възприели западния начин на живот“, не представляват определена социална група, тъй като са твърде голяма и разнообразна група. В настоящия случай обаче не става въпрос за „жени, възприели западния начин на живот“, а за граждани

на трети държави, които през значителна част от жизнения период, в който всеки човек формира идентичността си, действително се намират на територията на държава членка и неограничено участват в обществения живот там. Rechtbank (първоинстанционен съд) иска от Съда да установи дали е необходимо „членовете на определена социална група“ да се познават помежду си и/или да се разпознават като такива и съответно сами да се считат за принадлежащи към социална група, а също и дали и как решаващият орган трябва да провери и прецени това. Този въпрос е релевантен и за преценката дали е налице обща история. Ако граждани на трети държави действително пребивават в държава членка през жизнения период, в който формират идентичността си, и изразяването на стандартите и ценностите на тази държава членка в държавата на произход може да доведе до преследване, не може вече да се сложи край на пребиваването им. Трябва ли още само заради това да се приеме, че всяко лице, което има такава история, принадлежи към социална група, дори и да не осъзнава, че в това положение се намират много граждани на трети държави?

- 12 Ако от отговорите на Съда на горните въпроси следва, че поради възприемането на западния начин на живот жалбоподателките могат да се окачествят като членове на определена социална група, възниква въпросът как следва да се тълкува частта от изречението *„тази група има собствена идентичност в съответната държава, защото е разглеждана като различна от заобикалящото я общество“*. Въз основа на решение на Съда от 4 октомври 2018 г., Ахмедбекова (С-652/16, EU:C:2018:801, т. 89), Rechtbank (първоинстанционен съд) стига до извода, че това условие за „собствена идентичност“ и условието членовете на групата да споделят една „вродена характеристика“ или „обща история, която не подлежи на изменение“, или да споделят характеристика или вярване, „до такава степен съществени за идентичността или съзнанието, че не би следвало от лицето да се изисква да се откаже от тях“, представляват кумулативни условия, за да може да се констатира наличие на „определена социална група“. В това отношение Rechtbank (първоинстанционен съд) иска по-специално да установи от каква гледна точка трябва да се прецени дали жалбоподателките следва да се окачествят като членове на определена социална група — от гледна точка на държавата членка или от гледна точка на субекта на преследването. Член 10 от Директива 2011/95 предвижда, че най-напред следва да се провери дали е налице мотив за преследване и едва след това дали е налице притежавана според субекта на преследването характеристика, свързана с мотив за преследване. Текстът на тази разпоредба предполага, че преценката ще се извърши най-напред от гледна точка на държавата членка, а ако не се установи мотив за преследване, по-нататък молителят може да докаже, че според съответния субект притежава характеристика, свързана с мотив за преследване. Когато преследваната група е „определена социална група“, обстоятелството, че отделните принадлежащи към групата лица невинно се заявяват като група в държавата на произход именно поради опасенията от преследване, представлява утежняващ фактор. Страните не спорят, че изразяването на

стандартите и ценностите на жалбоподателките или демонстрирането на досегашното им поведение ще доведе до преследване в Афганистан. Следва ли въз основа на тези факти и обстоятелства да им се признае бежански статут дори ако няма установен мотив за преследване?

- 13 Въз основа на решения на Съда от 5 септември 2012 г., Y и Z (C-71/11 и C-99/11, EU:C:2012:518, т. 78—80), и от 7 ноември 2013 г., X и др. (C-199/12—C-201/12, EU:C:2013:720, т. 74 и 75), Rechtbank (първоинстанционен съд) приема, че при наличието на мотив за преследване лицето, което иска международна закрила, не е длъжно да адаптира поведението си, за да избегне действително преследване. Rechtbank (първоинстанционен съд) иска да установи дали ако не е налице мотив за преследване и съответно не може да се признае бежански статут поради възприемането на западния начин на живот, от съответните лица може да се очаква след завръщането да могат да адаптират стандартите и ценностите си и произтичащото от тях поведение към преобладаващите стандарти, ценности и поведение в държавата на произход и дали в този случай може все още да съществува основание за предоставяне на субсидиарна закрила. Rechtbank (първоинстанционен съд) моли Съда да уточни дали от жалбоподателките може да се очаква да се опитат да избегнат преследването, като прикрият стандартите и ценностите си, и съответно да проявяват съдържаност и дали тези изисквания са по-високи, ако става въпрос за избягване на преследване поради характеристики, които лицата притежават според субекта на преследването. От гледна точка на държавата членка не е налице мотив за преследване, ако отделните възприели западния начин на живот лица като жалбоподателките не се смятат за социална група. Трябва ли въпреки това в този случай на жалбоподателките да се признае бежански статут поради това, че според субекта на преследването притежават политически и религиозни възгледи, които се различават от преобладаващия стандарт? Обратно, трябва ли член 10 от Директива 2011/95 да се тълкува в смисъл, че не може да им бъде признат бежански статут, а е възможна само субсидиарна закрила?

Висшият интерес на детето

- 14 Другият основен въпрос, на който трябва да отговори Rechtbank (първоинстанционен съд), е как в настоящата процедура за предоставяне на убежище следва да се вземе предвид и да се претегли висшият интерес на детето. В точка 4[5] от решение от 14 януари 2021 г., TQ (C-441/19, EU:C:2021:9, наричано по-нататък „решение TQ“), Съдът посочва, че член 24, параграф 2 от Хартата предвижда, че при всички действия, които се предприемат от публични власти или частни институции по отношение на децата, висшият интерес на детето трябва да бъде от първостепенно значение. Това задължение предполага решаващият орган да е също така длъжен да установи какъв е висшият интерес на детето, тъй като в противен случай член 24, параграф 2 от Хартата би бил лишен от практическа ефективност. Освен това фактите и обстоятелствата, изтъкнати от

жалбоподателките, налагат да се разгледа въпросът дали не е необходимо предоставяне на закрила поради наличието на посегателство, настъпило на територията на държавите членки заради изминалото време. Жалбоподателките доказват тежестта и обхвата на това посегателство чрез мултидисциплинарна научна експертиза. В този контекст Rechtbank (първоинстанционен съд) трябва да прецени дали и как следва да вземе предвид и да претегли това посегателство, което не произтича от основания за предоставяне на убежище, но определено доказва какъв е висшият интерес на детето в процедурата по молба за международна закрила. В тази процедура висшият интерес на детето се отнася преди всичко до посегателството, което произтича от дългосрочното действително пребиваване в Нидерландия, а не толкова до посегателства заради преживявания в държавата на произход или заради заплахи, които биха били налице след евентуално връщане. Въпросите, които се поставят в това отношение, са дали може да се приеме, че държавата членка е в състояние да претегли висшият интерес на детето, ако решаващият орган първо не установи какъв е този висш интерес, и дали при подаването на последваща молба за международна закрила може да се придава по-малка тежест или изобщо да не се придава тежест на висшият интерес на детето, ако това би могло да доведе само до издаването на разрешение за пребиваване на общо основание. В тази връзка се поставя и въпросът дали възприетите от жалбоподателките западни стандарти и ценности са част от личния живот, така както последният е защитен и гарантиран от член 7 от Хартата. В случай че нямат право на бежански статут, може ли да се очаква от жалбоподателките с цел избягване на риска, описан в член 15, буква б) от Директива 2011/95, да прикриват формираната си в Нидерландия идентичност? Обратно, може ли възприемането на западния начин на живот да се счита за част от личния живот, който след претегляне на интересите може евентуално да доведе до издаване на разрешение за пребиваване на общо основание?

- 15 От решение на Съда от 18 декември 2014 г., M'Vodj (C-542/13, EU:C:2014:2452, наричано по-нататък „решение M'Vodj“), следва, че статутът на субсидиарна закрила може да бъде предоставен само ако чужденецът действително е изложен на опасност да претърпи тежки посегателства по смисъла на член 15 от Директива 2011/95. Съгласно член 6 от тази директива посегателствата трябва да са причинени от някой от изброените там „субекти на тежките посегателства“, а именно от държава, от партии или организации, които контролират държавата, или от недържавни субекти, срещу които държавата или тези партии не могат или не искат да предоставят закрила. Понесените от жалбоподателките посегателства не са свързани с основания за предоставяне на убежище. В случая би могло да се възрази, че точно както в ситуацията, разглеждана в решение M'Vodj, и тук не е налице субект, който да извършва тези посегателства и да продължи да ги извършва, ако пребиваването не бъде разрешено. Същевременно съгласно решение TQ висшият интерес на детето следва да бъде съображение от първостепенно значение във всяка процедура и на всички етапи от

процедурата. В случай че решение M'Vodj е приложимо и по отношение на настоящите факти и обстоятелства обаче, в настоящото производство няма да може да се придаде особена тежест на висшия интерес на детето, така както той следва от представените експертни заключения. Би могло обаче да се твърди, че продължителността на процедурата и неизвеждането на чужденките след първата процедура отчасти е по вина на държавата членка. С оглед на тези съображения Rechtbank (първоинстанционен съд) моли Съда да уточни как следва да се тълкуват решения M'Vodj и TQ в настоящия случай и как се съотнасят помежду си.

- 16 В настоящите процедури става въпрос за последващи молби за убежище. С въвеждането на Vreemdelingenwet 2000 (Закон за чужденците от 2000 г.) в националната практика се възприема строго разграничение между процедурите за предоставяне на убежище и общите процедури за издаване на разрешение за пребиваване. Въпросното строго разграничение („waterscheiding“) се състои в това, че в процедурите за предоставяне на убежище не се вземат предвид общи аспекти и обратно — в общите процедури не се вземат предвид основанията за предоставяне на убежище. При последващи молби това води по-специално до отпадане на служебната преценка дали да се разреши пребиваване на общи основания. Затова ако в настоящото производство не се предостави закрила поради възприемането на западния начин на живот, експертните заключения, а оттам и висшият интерес на детето няма да имат почти никакво значение поради националната практика. В решение TQ обаче Съдът изрично посочва, че при всички действия по отношение на децата висшият интерес на детето трябва да бъде от първостепенно значение, а член 24, параграф 2 от Хартата, тълкуван във връзка с член 51, параграф 1 от Хартата, потвърждава основополагащото значение на правата на детето. Освен това в решение от 10 юни 2021 г., LH (C-921/19, EU:C:2021:478, наричано по-нататък „решение LH“), Съдът в частност посочва, че подобно разграничение между първа и последващи молби за международна закрила при разглеждането на документи и изпълнението на задължението за сътрудничество нарушава правото на Съюза. Rechtbank (първоинстанционен съд) по същество поставя на Съда въпроса дали с оглед на решение TQ решение LH е приложимо по аналогия за преценката на допустимостта на разграничението между първа и последващи процедури, в които се иска международна закрила, а с това и разрешение за пребиваване.

Acte clair/acte éclairé

- 17 Не се установява наличие на „acte clair“ по въпросите на Rechtbank (първоинстанционен съд), доколкото член 10 от Директива 2011/95 не дава представа за определението и обхвата на понятията „обща история“ и „съществени за идентичността характеристики“, а член 24, параграф 2 от Хартата не определя изрично, че решаващият орган е длъжен да (даде възможност да се) установи конкретно какъв е висшият интерес на детето във всяка процедура, нито по какъв начин след това трябва да се претегли

този интерес. От правото на Съюза не може и да се направи извод дали е в съответствие с правото на Съюза нидерландската практика за провеждане на строго разграничение между процедурите за предоставяне на убежище и общите процедури за издаване на разрешение за пребиваване. Освен това съответните разпоредби не са дотолкова ясно формулирани, че да е изключено всяко съмнение относно тълкуването и приложното им поле. Стои например въпросът дали националната практика по формулираните от Rechtbank (първоинстанционен съд) правни въпроси е в съответствие с Директива 2011/95 и Хартата. Не е налице и „acte éclairé“, доколкото Съдът все още не е отговорил ясно на тези въпроси и отговорът им не може да се изведе от установената практика на Съда по сходни случаи.

Заключение

- 18 Rechtbank (първоинстанционен съд) счита преюдициалното запитване за необходимо за решаването на делото в главното производство и поради това отправя до Съда формулираните по-горе въпроси. Освен това отговорите на тези въпроси са от значение за голям брой ненавършили пълнолетие лица, които се намират в сходно положение. Rechtbank (първоинстанционен съд) моли Съда въпросите да бъдат разгледани по реда на бързото производство (PPA), за да се загуби колкото се може по-малко време и да се ограничи във възможно най-голяма степен излагането на жалбоподателките на по-нататъшни посегателства над развитието им.